

Arrest

nr. 118 879 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in Grozny (Tsjetsjenië). In 1993 huwde u er op religieuze wijze met B. I. (...). Op 12 maart 1994 werd uw dochter, B. M. (...) (O.V. xxxxxxx), geboren. Datzelfde jaar, toen de eerste Tsjetsjeense oorlog uitbrak, vluchtte u samen met uw man en uw dochter naar Kiev (Oekraïne), waar jullie een tweetal jaren verbleven en waar uw zoon, B. M. (...) (O.V. xxxxxxx), op 27 oktober 1995 geboren werd. Vervolgens verbleef u met uw gezin een tijdje in Karabulak (Ingoesjetië). In 2002 verhuisde u samen met uw kinderen naar Izhevsk (republiek Oedmoertië, Rusland), waar jullie introkken in het appartement waar uw broer met diens

gezin woonde en waar u in een winkel aan de slag ging. Uw man verbleef sindsdien in Chernyakhovsk (Kaliningrad Oblast, Rusland). Uw man vervoegde u niet in Izhevsk, omdat hij werd opgespoord door de autoriteiten, en hij zich niet vrij durfde te bewegen. U bezocht hem samen met uw kinderen in Chernyakhovsk wanneer hij dat vroeg. Op 18 augustus 2005 overleed uw man aan tuberculose. Meteen na het overlijden van uw man wilden zijn broers, die toen eveneens in Chernyakhovsk verbleven maar na het overlijden van uw man naar Grozny verhuisden, dat u uw kinderen aan de familie van uw man zou afstaan. Zij wilden hiertoe uw kinderen ontvoeren. Dit vernam u louter uit geruchten van uw gezamenlijke kennissen. Omwille hiervan vluchtte u in september 2008 samen met uw kinderen een eerste keer uw land uit, en reisde u via Polen naar België, waar u op 16 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende. Op 9 december 2008 werd u een 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' betekend, omdat Polen, waar u bij uw doorreis naar België eveneens een asielaanvraag had ingediend, verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet terug naar Polen, maar bleef met uw kinderen in België wonen. Inmiddels diende u een medische regularisatieaanvraag in België in.

In België nam uw neef, de zoon van uw zus, A. A. (...) (O.V. xxxxxxx), die sinds 2000 in België verblijft en hier het Vluchtelingenstatuut werd toegekend, het op zich om zich over u en uw kinderen te ontfemen. Uzelf begon inmiddels in België een relatie met een persoon van Koerdische origine met wie u wilde huwen. In de lente of de zomer van 2011 lichtte u via uw zus uw familie in Tsjetsjenië in over uw wens om met deze persoon te huwen, omdat jullie traditie het voorschrijft dat dit eerst binnen de familie besproken wordt. Omwille hiervan raakte ook uw neef A. (...) op de hoogte van uw relatie en huwelijksplannen met een persoon van Koerdische origine. Hij was woedend en kwam naar u thuis met allerlei internetinformatie over Koerden die hij had afgedrukt en in uw richting gooide. Hij dreigde er vervolgens mee dat hij de procedure van uw medische regularisatieaanvraag zou laten stopzetten en eiste dat u uw spullen zou pakken om het land te verlaten. Hij bracht tevens uw broers, van wie één nog in Izhevsk woonde en één inmiddels in Grozny, op de hoogte van uw relatie met een persoon van andere origine, hetgeen uw broers woedend maakte. Ook uw dochter, B. M. (...) (O.V. xxxxxxx), kende steeds meer problemen met uw neef A. (...) in België, omdat zij zich luidens hem te Westers gedroeg en de normen van de Islam niet volgde, waardoor hij haar steeds strenger ging controleren. Zo verbood hij haar jeansbroeken te dragen. Op een dag in maart of april 2012 bracht uw neef A. (...) uw dochter terug naar huis, nadat hij haar onderweg naar school betrapte had toen zij een jeansbroek droeg. Hij verplichtte uw dochter tevens van school te veranderen, opdat ze naar een school zou gaan dichtbij huis, waar ze beter gecontroleerd kon worden. Daarnaast hackte hij haar Facebookpagina, waardoor hij toegang kreeg tot de foto's die ze hierop plaatste en de conversaties die ze via Facebook voerde met haar vrienden. Hij beweerde dat hij hieruit te weten was gekomen dat uw dochter vrienden had van Afrikaanse origine en dat zij geen maagd meer was, hetgeen binnen jullie cultuur een schande zou betekenen voor uw familie. Uw dochter kon het gedrag van uw neef ten aanzien van haar nog nauwelijks verdragen. Hierdoor nam ze een aantal keren pillen en probeerde ze zichzelf te verminken. Op een nacht in maart of april 2012 kwam uw neef naar u thuis met enkele vrienden. Hij was woedend en eiste dat u uw dochter, die reeds sliep, zou wakker maken, hetgeen u weigerde. Hij had een notebook bij waarop hij uw dochters Facebookgegevens toonde. Hij raadde u tevens aan met uw dochter naar een gynaecologe te gaan, aangezien hij beweerde dat zij geen maagd meer was. A. (...) had inmiddels gepland om met zijn gezin terug te keren naar Grozny. Hij zette u onder druk om de problemen aangaande uw dochters gedrag stop te zetten door België eveneens te verlaten en terug te keren naar Tsjetsjenië. Hij zou al de Facebookgegevens van uw dochter hebben opgeslagen en dreigde er mee deze aan jullie familie in Tsjetsjenië te tonen. Hij dreigde er tevens mee ervoor te zorgen dat uw dochter in Tsjetsjenië de mensen van president Kadyrov zou moeten dienen. In april 2012 vertrok A. (...) met zijn gezin naar Grozny. Van uw zus vernam u dat hij er allerlei geruchten over u en uw dochter had verspreid. Een drietal weken later, in mei 2012, keerde u vervolgens samen met uw kinderen ook terug naar Grozny, waar u bij uw zus introk. Uw dochter kon in Tsjetsjenië echter niet aarden. Ze kon uw neef A. (...) niet meer uitstaan, verliet er nauwelijks jullie woonst en wanneer ze toch naar buiten ging merkte ze op dat de mensen roddelden over haar. Hierop besloot u acht maanden later terug te keren naar België. Op 26 januari 2013 vertrok u vervolgens, met behulp van uw zus bij wie u in Grozny inwoonde, samen met uw kinderen een tweede keer uit uw herkomstland. Met personenwagens reisden jullie illegaal via Oekraïne en Polen naar België, waar u en uw dochter, die inmiddels meerderjarig was geworden, op 31 januari 2013 respectievelijk een tweede en eerste asielaanvraag indienden. Behoudens uw zus, die u had geholpen het land een tweede keer te verlaten, liet u aan niemand weten dat u teruggekeerd was naar België.

Na uw terugkeer naar België onderhield u nog contact met diezelfde zus. Zij vertelde u dat uw neef A. (...) in Tsjetsjenië na jullie vertrek aldaar alle familieleden bij elkaar had geroepen en er ernstige informatie over uw dochter had getoond, die hij verzameld had op een USB-stick, wat uw familieleden er zeer kwaad had gemaakt en ernstige paniek onder hen had gezaaid.

Ter staving van uw tweede en uw dochters eerste asielaanvraag leggen u en uw dochter volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen, de medische polissen van u en uw kinderen, de registraties van u en uw kinderen bij de Russische federale belastingdienst, de geboorteakte van uw zoon, de overlijdensakte van uw man en een brief van een coördinator van een school in België waar uw dochter school liep.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u in uw herkomstland problemen kende met de broers van uw man, hetgeen u er in september 2008 toe aanzette uw herkomstland voor een eerste keer te ontvluchten. U verklaarde dat de broers van uw man meteen na zijn overlijden op 18 augustus 2005 wilden dat u uw kinderen aan de familie van uw man zou afstaan. Zij wilden hiertoe uw kinderen zelfs ontvoeren. Dit vernam u louter uit geruchten van gezamenlijke kennissen. Omwille hiervan vluchtte u in september 2008 samen met uw kinderen een eerste keer uw land uit, en reisde u via Polen naar België, waar u op 16 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende (CGVS I, p. 3, 5-8). Zij opgemerkt dat uw gedrag echter geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaarde vrees ten opzichte van de broers van uw man, hetgeen de geloofwaardigheid van de reden van uw eerste vlucht uit uw herkomstland onderuit haalt. Vooreerst dient in dit verband te worden geoordeeld dat de periode tussen het ontstaan van uw verklaarde problemen met de broers van uw man, die u ertoe aanzetten uw land een eerste keer te verlaten, en uw eerste vlucht uit uw herkomstland, uiterst lang was. U verklaarde immers meteen na het overlijden van uw man op 18 augustus 2005 uit geruchten van uw gezamenlijke kennissen te hebben vernomen dat uw schoonbroers uw kinderen van u wilden afnemen. Maar liefst drie jaar later, in september 2008, ontvluchtte u omwille hiervan uw herkomstland. U wist bovendien niet eens of de broers van uw man al dan niet concrete plannen hadden gemaakt om u uw kinderen te ontnemen. U had hun voornemen enkel uit geruchten vernomen en hebt verder op geen enkele manier trachten te achterhalen of de broers van uw man effectief uw kinderen van u wilden afnemen (CGVS I, p. 3, 5-7). Toen u werd gevraagd waarom u dan pas in september 2008 uw land van herkomst bent ontvlucht, gaf u aan dat de broers van uw man na diens overlijden naar Grozny (Tsjetsjenië) verhuisden en u zich niet in Tsjetsjenië bevond (u woonde sinds 2002 in Izhevsk (republiek Oedmoertië, Rusland)), en dat uw kinderen nog school liepen (CGVS I, p. 4, 7-8). Deze uitleg biedt hoegenaamd geen verschoonbare verklaring voor uw laattijdige vertrek uit uw herkomstland. Van iemand die besluit zijn herkomstland te ontvluchten om zich elders te beroepen op internationale bescherming, uit vrees voor vervolging, kan ook verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn land jegens hetwelke hij een ernstige vrees koestert, probeert te verlaten. Dat u nog drie jaar hebt gewacht alvorens uw herkomstland te ontvluchten, nadat u louter uit geruchten had vernomen dat uw schoonbroers uw kinderen van u wilden afnemen en u bovendien geenszins hebt trachten te achterhalen of deze beweringen überhaupt klopten, tast de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw schoonbroers, in ernstige mate aan. Daarnaast verklaarde u in mei 2012 samen met uw kinderen vrijwillig te zijn teruggekeerd van België naar Grozny (CGVS I, p. 9-10), hetgeen de geloofwaardigheid en de ernst van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw schoonbroers verder onderuit haalt. U verklaarde immers dat uw schoonbroers na het overlijden van uw man op 18 augustus 2005 naar Grozny verhuisden (CGVS I, p. 8). Dat u net naar die stad terugkeert, waar ook de personen voor wie u uw herkomstland een eerste keer was ontvlucht, zich hadden gevestigd, valt geenszins te rijmen met uw verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde personen. Uw uitleg 'dat u toen niet meer aan uw schoonbroers dacht en inmiddels andere problemen kende' en dat 'u niet weet op welk adres zij er

juist wonen en u telkens antwoordt dat u niets over hen wil weten wanneer iemand over hen begint te spreken' (CGVS I, p. 8, 15), haalt de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van de broers van uw man enkel verder onderuit.

Daarnaast slaagden u en uw dochter er niet in de problemen die jullie met jullie familieleden in Tsjetsjenië zouden kennen, en die hun oorsprong vinden in de problemen die jullie reeds in België ondervonden met uw neef A. (...), aannemelijk te maken. Eerst en vooral werd een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter alsook tussen uw onderlinge verklaringen. U bleef tevens onaannemelijk vaag aangaande de door u en uw dochter verklaarde problemen met uw neef A. (...), waardoor de geloofwaardigheid van deze problemen onderuit wordt gehaald. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw neef uw familie in Tsjetsjenië reeds op de hoogte had gebracht van uw dochters gedrag en hen het bewijsmateriaal hiervan had getoond, nog voor u en uw kinderen van België naar Grozny waren teruggekeerd. Uw neef was immers eerder van België naar Grozny vertrokken en van uw zus vernam u voor uw terugkeer van België naar Grozny dat hij er al de foto's en conversaties die hij van uw dochters Facebookpagina had gehaald en opgeslagen, aan uw familieleden aldaar had getoond (CGVS I, p. 18). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde u dat uw neef A. (...) er in België eerst mee dreigde al de foto's en gegevens die hij van uw dochter had verzameld aan uw familie in Tsjetsjenië te tonen en dat hij dit uiteindelijk ook deed, waarna de druk van uw neef en uw familie zo groot werd dat u geen andere uitweg zag dan met uw kinderen terug te keren naar Tsjetsjenië (DVZ, verklaring, vraag 15). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk eveneens dat u voor uw terugkeer van België naar Tsjetsjenië vernam van uw zus dat uw neef A. (...), die reeds teruggekeerd was naar Grozny, er reeds erge informatie had verspreid en alle foto's, correspondenties en gegevens van uw dochter aan uw familie had getoond (CGVS II, p. 3-4). Nadien zei u echter dat uw neef voor jullie terugkeer van België naar Grozny, in Tsjetsjenië nog geen informatie had verspreid over het feit dat uw dochter een relatie zou hebben gehad, maar er gewoon foto's van haar Facebookprofiel had getoond waarop zij poseerde. Hij zou toen immers nog niet de informatie die hij op een USB-stick had verzameld, getoond hebben. Dit deed hij immers pas na jullie terugkeer van Grozny naar België, wat u eveneens van uw zus vernam, en wat uw familieleden zeer kwaad had gemaakt (CGVS II, p. 5-6). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring dat uw neef A. (...) reeds voor jullie terugkeer van België naar Tsjetsjenië aan uw familie aldaar alle informatie die hij over uw dochter had verzameld had getoond, gaf u aan dat uw neef voor uw terugkeer van België naar Grozny er reeds 'sommige' zaken had verteld over u en uw dochter. U verklaarde evenwel niet te weten wat hij dan precies reeds aan uw familie over uw dochter had verteld (CGVS II, p. 6-7). Deze argumentatie is hoe dan ook niet afdoende aangezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had gesteld dat u vanuit Grozny een tweede maal naar België kwam aangezien de situatie in Grozny voor jullie niet meer houdbaar was omdat A. (...) uw familie er toen reeds van overtuigd had dat uw dochter niet langer meer maagd was en ook de hele gemeenschap er ondertussen op de hoogte was van de status van uw dochter (Verklaring DVZ nr. 15). U wist trouwens evenmin welke precieze informatie uw neef dan aan uw familieleden in Tsjetsjenië zou hebben getoond nadat jullie teruggekeerd waren van Grozny naar België, die hij luidens u opgeslagen had op een USB-stick en uw familieleden zeer kwaad had gemaakt en uw situatie ernstiger had gemaakt (CGVS I, p. 13, 15; CGVS II, p. 5-6). Ten slotte wist u evenmin wanneer precies uw neef A. (...) aan uw familie in Tsjetsjenië had verteld dat uw dochter geen maagd meer zou zijn, hetgeen een schande betekent binnen jullie cultuur en waardoor uw dochter er ernstige problemen zou kunnen ondervinden. U verklaarde louter dat u zich toen niet in Tsjetsjenië bevond, dat u dit van uw zus vernam, en u vermoedde slechts dat hij er deze informatie verspreidde nadat u en uw dochter van Grozny naar België waren teruggekeerd (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 6-7). Uw verklaringen waren hoe dan ook tegenstrijdig met die van uw dochter. Uw dochter verklaarde op het Commissariaat-generaal immers dat uw neef A. (...) voor jullie terugkeer van België naar Grozny nog geen enkele informatie van de gegevens die hij over haar verzameld had, had gedeeld met jullie familieleden aldaar, hoewel hij er wel steeds mee dreigde dit te doen. Hij toonde pas al het materiaal aan jullie familieleden in Tsjetsjenië nadat jullie reeds waren teruggekeerd van Grozny naar België, hetgeen u van uw zus had vernomen. Uw dochter verklaarde uitdrukkelijk dat jullie met jullie familieleden in Tsjetsjenië voor jullie terugkeer naar en tijdens jullie verblijf in Grozny geen problemen kenden, omdat zij zich toen immers nog van niets bewust waren, omdat uw neef er nog geen enkele informatie over uw dochters gedrag had verspreid, en hij jullie familieleden er pas inlichtte nadat jullie opnieuw naar België waren gekomen, hetgeen u van uw zus had vernomen (CGVS I dochter, p. 5; CGVS II dochter, p. 4-5). Dit kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent zoals deze hierboven werden weergegeven. Ongeacht het feit of uw neef voor jullie terugkeer naar de Russische Federatie nu alle dan wel slechts een deel van de informatie over uw dochter aan uw familie bekend had gemaakt, vallen uw verklaringen niet te rijmen met die van uw dochter die stelde dat er voor jullie terugkeer naar de Russische Federatie nog geen informatie over

haar bekend werd gemaakt. Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw dochter worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde, eensluidende en consistente informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw dochter verklaarde problemen met uw neef A. (...) en uw familieleden in Tsjetsjenië onderuit gehaald.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw neef A. (...) en de problemen die u en uw dochter met hem zouden hebben ondervonden verder ondermijnd, daar u bijkomende onaannemelijk vage verklaringen aflegde hieromtrent en in uw hoofde tevens een gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet meer wist wanneer precies A. (...) naar Grozny vertrok, hoewel hij er reeds mee gedreigd had de Facebookgegevens van uw dochter die hij verzameld had bij zijn terugkeer te tonen aan uw familie in Tsjetsjenië, en hij u zelf dermate onder druk zette België te verlaten. U verklaarde aanvankelijk dat hij zich in maart of april 2012 naar Grozny begaf. Nadien verklaarde u dan weer dat hij drie weken voor jullie terugkeer in mei 2012, op 12 of 13 mei 2012, van België naar Grozny was gegaan (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 8; Verklaring DVZ nr. 15). U kon evenmin concreet aangeven wanneer A. (...) bij u langskwam om u de les te lezen over het feit dat u een relatie had met een Koerd. Verder dan zeker in 2011, ofwel in de lente ofwel in de zomer, kwam u niet (CGVS I, p. 13). Ten slotte wist u evenmin wanneer precies uw neef A. (...) 's nachts met enkele vrienden naar u thuis kwam met zijn notebook met Facebookinformatie van uw dochter en er een scene maakte, hoewel u verklaarde dat dit ergens in maart of april 2012 gebeurde, noch wanneer precies het incident gebeurde toen hij uw dochter die onderweg was naar school naar huis had gebracht waarna er ruzie ontstond, omdat zij toen een jeansbroek droeg, hoewel u eveneens verklaarde dat dit in maart of april 2012 gebeurde (CGVS I, p. 12, 14; CGVS II, p. 2, 9). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u ze concreter in de tijd zou kunnen situeren. U wist daarnaast evenmin waar uw neef A. (...), die in België het Vluchtelingenstatuut verkreeg en bijgevolg legaal het Belgisch grondgebied, het land waar u zich momenteel opnieuw bevindt, kan betreden, zich momenteel bevindt. U wist zelfs niet of uw neef überhaupt nog in Grozny verblijft en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd, niettemin u na uw terugkeer naar België nog contact hebt onderhouden met één van uw zussen (CGVS I, p. 17, 19; CGVS II, p. 9). Dit is des te opmerkelijker aangezien diezelfde zus u na uw terugkeer van Grozny naar België vertelde dat uw neef A. (...) er alle familieleden bij elkaar had geroepen en hen bepaalde informatie over uw dochter had getoond, wat uw familieleden zeer kwaad had gemaakt en waardoor ernstige paniek onder hen was uitgebroken (CGVS I, p. 13-15; CGVS II, p. 5-6). In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat uw dochter verklaarde wel zeker te weten dat uw neef A. (...) nog steeds in Grozny verblijft (CGVS I dochter, p. 5; CGVS II dochter, p. 5). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u en uw dochter verklaarde problemen met uw neef A. (...) verder ondermijnd.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u aanvankelijk verklaarde dat uw neef A. (...) u in België gedwongen had om uw procedure van uw medische regularisatieaanvraag stop te zetten (CGVS II, p. 7-8). Ook uw dochter verklaarde hieromtrent dat uw neef A. (...) jullie vertrek uit België regelde en u hiertoe dwong om uw procedure van uw medische regularisatieaanvraag stop te zetten. Zij verklaarde dat uw neef u naar de bevoegde diensten vergezelde, waar u vervolgens uw procedure onder druk liet stop zetten (CGVS II dochter, p. 3-4). Nadien verklaarde u dan weer dat u uw oranje kaart diende af te geven en dat deze u niet werd teruggegeven, omdat uw dossier 'negatief' was (CGVS II, p. 7-8). Uit uw dossier van uw medische regularisatieaanvraag blijkt dat u op 21 december 2011 een 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' werd betekend, omdat uw medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Hieruit blijkt geenszins dat u deze procedure zelf hebt laten stopzetten.

Voorts is het opmerkelijk dat u, die Grozny reeds in 1994 verliet, waarna u twee jaar in Kiev (Oekraïne), vervolgens een tijdje in Karabulak (Ingoesjetië), en van 2002 tot september 2008 in Izhevsk hebt gewoond, nadat uw medische regularisatieaanvraag in België op 21 december 2012 onontvankelijk werd verklaard, en nadat uw neef met wie u en uw dochter in België bovenvermelde problemen kenden en die er mee gedreigd had de Facebookgegevens van uw dochter die hij verzameld had te tonen aan uw familie in Tsjetsjenië, van België naar Grozny verhuisde, hetgeen hij u op voorhand te kennen gaf, met uw kinderen eveneens van België naar Grozny teruggekeerde (CGVS I, p. 13, 15-16). Uw neef zou bovendien ook uw broers, onder wie één van hen inmiddels in Grozny woonde, voor zijn terugkeer naar Grozny op de hoogte hebben gebracht van uw relatie in België met een persoon van Koerdische origine, hetgeen uw broers woedend had gemaakt (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 2-3, 6). Daarnaast vernam u nog voor uw vertrek van België naar Grozny van uw zus dat A. (...) er bepaalde informatie over u en

uw dochters gedrag in België had meegedeeld aan uw familieleden aldaar (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 3-4, 5-7). Uw neef zou u weliswaar onder druk hebben gezet, gelet op het gedrag van uw dochter dat hij niet goedkeurde, om met uw kinderen België te verlaten (CGVS I, p. 10-11, 13, 16; CGVS II, p. 4). Toen u werd gevraagd waarom u dan echter precies naar Grozny terugkeerde, en u zich bij uw terugkeer naar uw herkomstland niet elders in de Russische Federatie vestigde, antwoordde u louter dat u naar Grozny ging omdat uw moeder daar woonde en u er toen niet over nadacht zich elders in de Russische Federatie te vestigen (CGVS I, p. 10-11). Toen u werd gevraagd waarom u precies naar Grozny terugkeerde, nadat uw neef uw broers had ingelicht over uw relatie met een persoon van Koerdische origine in België, hetgeen hen woedend had gemaakt, antwoordde u dat uw neef het onmogelijk voor u maakte in België te blijven, daar hij steeds problemen creëerde (CGVS II, p. 2-3), wat geenszins enige logica biedt voor uw beslissing om naar dezelfde plaats als uw neef terug te keren. Dat u het risico nam om uw neef naar net diezelfde plaats te volgen, nadat hij er voor zijn vertrek naar Grozny mee gedreigd had de Facebookgegevens van uw dochter die hij verzameld had en die hem zelf tot grote woede gebracht hadden, te tonen aan uw familie in Tsjetsjenië, en uw broers, onder wie één van hen in Grozny verblijft, woedend had gemaakt door hen in te lichten over uw relatie met een persoon van Koerdische origine in België, en u na zijn aankomst in Grozny van uw zus had vernomen dat uw neef er bepaalde informatie over u en uw dochters gedrag in België had verspreid, ondermijnt in dit opzicht de ernst van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw neef en uw familie aldaar.

Vervolgens kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde illegale binnenkomst in de EU van u en uw kinderen, nadat jullie jullie herkomstland een tweede keer verlieten. U verklaarde dat jullie bij uw tweede vlucht uit uw herkomstland via Oekraïne en Polen naar België reisden. Jullie staken de Poolse grens over met een gewone personenwagen. Jullie waren niet in het bezit van geldige reisdocumenten en werden niet gecontroleerd aan de Poolse grens. Deze uitleg is weinig aannemelijk. U zou geen afspraken hebben gemaakt met de personen die jullie van Rusland naar België begeleidden, indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen aangezien jullie illegaal reisden (CGVS I, p. 19-21). Deze verklaring is evenmin weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een personenwagen zonder persoonlijke controle, de EU, via Polen, zou zijn binnengekomen (CGVS I, p. 20). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de personen die u van Rusland naar België begeleidden, over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg (CGVS I, p. 20). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de internationale paspoorten, die aan u en uw kinderen net voor jullie tweede vertrek uit uw herkomstland werden uitgereikt, doch waarover u verklaarde deze zowaar niet te hebben meegenomen (CGVS, p. 19-20), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Indien de verklaringen van u en uw dochter aangaande de problemen die jullie hebben ondervonden met uw neef A. (...) en jullie vrees ten aanzien van uw neef en jullie andere familieleden in Tsjetsjenië alsnog geloofwaardig zouden zijn, quod non, maakt u niet aannemelijk waarom jullie zich niet elders in de Russische Federatie zouden kunnen vestigen teneinde deze problemen te vermijden. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen uitgingen van privépersonen, meer bepaald uw familieleden in Tsjetsjenië, moet worden geoordeeld dat de door u ingeroepen feiten van plaatselijke aard zijn. Daarnaast verklaarde u persoonlijk geen problemen te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 17), hetgeen een mogelijke hervestiging dus niet in de weg zou kunnen staan. U verklaarde verder van 2002 tot september 2008 in Izhevsk te hebben gewoond, waar u tevens aan de slag kon in een winkel, zonder er noemenswaardige problemen te hebben gekend. In Izhevsk woonde u weliswaar in bij uw broer, die uw komst er gezien de geruchten die uw neef had verspreid mogelijks niet meer op prijs zou stellen. Dit neemt echter niet weg dat u zich nog op andere plaatsen in de Russische Federatie zou kunnen vestigen om uw problemen met uw familie in Tsjetsjenië te vermijden. Aanvankelijk verklaarde u niet te weten of u elders in de Russische Federatie uw problemen met uw neef en overige familieleden in Tsjetsjenië zou kunnen vermijden en u verklaarde 'hier nog niet over te hebben nagedacht' (CGVS I, p. 18-19). Uw dochter verklaarde daarnaast dat uw neef en jullie familieleden uit Tsjetsjenië overal naar haar op zoek gaan en haar overal zouden kunnen vinden (CGVS II dochter, p. 6). Dit betreft echter louter een veronderstelling die zij niet hard kon maken. Ze verklaarde bovendien niet te weten hoe jullie familieleden haar dan trachten te vinden (CGVS II dochter,

p. 6). Daarnaast verklaarde u dat u in Izhevsk bij uw broer inwoonde en u geen geld heeft om elders in de Russische Federatie een appartement te huren (CGVS I, p. 18). Deze verklaring is echter niet afdoende in de zin dat hierin geen onoverkomelijk beletsel voor een aanvaardbare hervestiging kan worden gezien. Immers gaf u aan dat u een groot bedrag voor uw tweede reis naar België kon neertellen doordat uw zus, bij wie u in Grozny inwoonde, u hier financieel in bijstond (CGVS I, p. 18). Dit geeft aan dat u ook de middelen zou hebben gehad om u elders in de Russische Federatie te vestigen. Minstens mocht worden verwacht dat u hiertoe enige poging zou hebben ondernomen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen. Hieraan zij nog toegevoegd dat uw dochter bij het Commissariaat-generaal wel melding maakte van het feit dat uw neef A. (...) een vriend zou hebben met banden met de Tsjetsjeense autoriteiten (CGVS dochter I, p. 4). Toen haar echter uitdrukkelijk werd gevraagd waarom zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, haalde zij deze banden niet aan als een obstructie voor een eventuele mogelijkheid tot hervestiging.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw dochter in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De Russische binnenlandse paspoorten van u en uw kinderen, de medische polissen van u en uw kinderen, de registraties van u en uw kinderen bij de Russische federale belastingdienst, de geboorteakte van uw zoon en de overlijdensakte van uw man bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw kinderen, jullie medische polis en inschrijving bij de Russische federale belastingdienst en het overlijden van uw man, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De brief van een coördinator van een school in België waar uw dochter school liep, waarin bevestigd wordt dat uw dochter door uw neef ertoe verplicht werd zich in een andere school in te schrijven opdat hij meer controle over haar zou hebben, heeft ten slotte een gesolliciteerd karakter en vormt geen bewijs van de andere problemen die u en uw dochter voor jullie terugkeer naar Tsjetsjenië en na jullie terugkeer van Tsjetsjenië naar België met uw neef en uw overige familieleden hebben gekend.

Daar uw dochter, B. M. (...) (O.V. xxxxxx), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS I dochter, p. 5), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6/1, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt: “*Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden*”. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 57/6/1 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat uit het dossier van verzoekende partij van haar medische regularisatieaanvraag blijkt dat zij op 21 december 2011 een ‘beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ werd betekend omdat haar medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en geenszins blijkt dat verzoekende partij deze procedure zelf heeft laten stopzetten, stelt verzoekende partij dat haar neef haar evenwel onder druk heeft gezet geen beroep aan te tekenen tegen de negatieve beslissing en verzoekende partij verplichtte aan de Dienst Vreemdelingenzaken te laten weten dat zij vrijwillig wou terugkeren. Het is dan ook pas in

deze fase – na de negatieve beslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag – dat verzoekende partij gedwongen werd haar procedure van haar medische regularisatieaanvraag stop te zetten.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent het feit dat haar neef haar gedwongen zou hebben om de procedure van haar medische regularisatieaanvraag stop te zetten, allesbehalve eenduidig zijn. Tijdens haar eerste gehoor verklaart verzoekende partij dat haar neef tegen haar zou hebben gezegd dat hij haar procedure zou laten stopzetten hebben (*"(...) en hij zei tegen ons 'ik geef jullie 1 week tijd jullie spullen te verzamelen want heb jullie procedure stop laten zetten' (...) Hij zei 'heb alles gedaan om jullie te laten vertrekken'."* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 20/02/2013, p. 12-13)). Tijdens haar tweede gehoor geeft zij evenwel aan dat zij samen met haar zoon naar de gemeente was gegaan om een handtekening in haar oranje kaart te laten zetten, maar dat men de oranje kaart had afgenomen omdat er een negatieve beslissing genomen was inzake haar medische regularisatieaanvraag. Vervolgens diende verzoekende partij papieren te ondertekenen, waarvan zij de inhoud evenwel niet begreep, hetgeen ervoor zorgde dat haar procedure werd stopgezet (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 7-8). Verzoekende partij maakt evenwel geen enkele melding van het feit dat haar neef haar onder druk zou hebben gezet geen beroep aan te tekenen tegen de negatieve beslissing en dat haar neef haar zou hebben verplicht aan de Dienst Vreemdelingenzaken te laten weten dat zij vrijwillig wou terugkeren. Wanneer haar gevraagd wordt of haar procedure van haar medische regularisatieaanvraag door iemand werd stopgezet verklaart zij daarentegen *"Ik weet het niet"* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 8). Toen zij op haar verklaring tijdens haar eerste gehoor werd gewezen dat haar neef zelf de procedure had stopgezet, stelt zij: *"Ik zei dat toen mijn neef te weten was gekomen dat ik een relatie had met een Koerdische persoon, hij zei dat hij alles in een week zou regelen. Ik begreep niet wat hij bedoelde met 'ik zal uw procedure stopzetten' of 'ik heb het gedaan'. Ik vroeg hem niets meer. We moesten alles pakken en we zouden terugkeren."* (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2013, p. 8). Bovenstaande uitleg van verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat verzoekende partij – die Grozny reeds in 1994 verliet, waarna zij twee jaar in Kiev (Oekraïne), vervolgens een tijdje in Karabulak (Ingoesjetië), en van 2002 tot september 2008 in Izhevsk heeft gewoond – nadat haar neef, met wie verzoekende partij en haar dochter in België problemen kenden en die er mee bedreigd had de Facebookgegevens van haar dochter die hij verzameld had te tonen aan hun familie in Tsjetsjenië, van België naar Grozny verhuisde, hetgeen hij verzoekende partij op voorhand te kennen gaf, niettemin met haar kinderen eveneens van België naar Grozny terugkeerde, temeer daar haar neef ook haar broers, onder wie één van hen inmiddels in Grozny woonde, voor zijn terugkeer naar Grozny, op de hoogte heeft gebracht van haar relatie in België met een persoon van Koerdische origine, hetgeen haar broers woedend had gemaakt, en daar verzoekende partij nog voor haar vertrek naar Grozny van haar zus vernam dat haar neef er bepaalde informatie over haar en het gedrag van haar dochter in België had meegedeeld aan hun familieleden, benadrukt verzoekende partij dat zij en haar dochter onder druk werden gezet door haar neef, die hen verplichtte naar Grozny terug te keren. Haar neef had het voor hen onmogelijk gemaakt om nog langer in België te blijven door hen te dwingen de procedure van haar medische regularisatieaanvraag stop te zetten. Daardoor is het dan ook niet onlogisch dat verzoekende partij en haar dochter België hebben verlaten en teruggekeerd zijn naar Grozny. Voorts keerden zij terug naar Grozny omdat zij alleen daar nog familie hebben.

2.2.6.2. Het argument dat het voor verzoekende partij en haar gezin onmogelijk was om nog langer in België te blijven, verklaart evenwel niet waarom verzoekende partij uitgerekend naar Grozny terugkeert. Immers had haar neef voor zijn vertrek naar Grozny ermee bedreigd de Facebookgegevens van haar dochter die hij verzameld had te tonen aan haar familie in Tsjetsjenië en had haar neef haar broers, onder wie één van hen in Grozny verblijft, woedend gemaakt door hen in te lichten over haar relatie met een persoon van Koerdische origine in België. Na zijn aankomst in Grozny, had verzoekende partij bovendien van haar zus vernomen dat haar neef er bepaalde informatie over haar en het gedrag van haar dochter in België had verspreid. Daar verzoekende partij niettemin terugkeert naar Grozny, temeer daar zij reeds eerder op andere plaatsen dan in Grozny heeft gewoond, wordt de ernst van de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar neef en haar familie aldaar op ernstige wijze ondermijnd. Het loutere argument dat zij naar Grozny zouden zijn teruggekeerd omdat zij alleen daar nog familie hebben, volstaat – gezien de door verzoekende partij geuite vrees voor haar neef en haar familieleden – geenszins om haar terugkeer naar Grozny te verklaren.

2.2.7.1. Aangaande het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg van verzoekende partij en haar dochter, wijst verzoekende partij erop, verwijzend naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat het ongeloofwaardig bevinden van de reisweg niet noodzakelijk inhoudt dat het volledige asielrelaas van de asielzoeker ongeloofwaardig is. Verwerende partij gaat dan ook een brug te ver door te stellen dat er omwille van de ongeloofwaardigheid van haar reisweg geen geloof kan worden gehecht aan het volledige asielrelaas van verzoekende partij. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat zij tracht de paspoorten van haar en haar dochter uit Tsjetsjenië te laten overkomen, maar dat dit evenwel zeer moeilijk is daar zij weinig contact heeft met haar zus.

2.2.7.2. Aangaande het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Voorts stelt de Raad vast dat de beslissing van verwerende partij waarbij verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd geweigerd niet louter gebaseerd werd op het ongeloofwaardig bevinden van haar verklaringen omtrent haar reisweg. De motivering van de bestreden beslissing dient immers als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de beslissing kunnen dragen. *In casu* hebben onder meer de vaststelling dat verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst problemen kende met de broers van haar man, daar zij haar vrees louter baseerde op geruchten en daar haar gedrag bovendien geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met haar verklaarde vrees en dat zij er evenmin in geslaagd is de problemen die zij en haar dochter met hun familieleden in Tsjetsjenië zouden kennen, en die hun oorsprong vinden in de problemen die zij reeds in België ondervonden met de neef van verzoekende partij, aannemelijk te maken, daar een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar dochter en ook tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partij, daar verzoekende partij onaannemelijk vaag bleef omtrent deze problemen, daar een gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van de problemen, daar verzoekende partij een aantal belangrijke gebeurtenissen van haar asielrelaas niet concreet in de tijd kon situeren, daar zij niet weet waar haar neef momenteel verblijft en zij zich hierover bovendien niet heeft geïnformeerd, daar zij niet aannemelijk maakt dat de procedure van haar medische regularisatieaanvraag stopgezet werd door haar neef, daar het opmerkelijk is dat verzoekende partij – na een negatieve beslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag – nadat haar neef van België naar Grozny verhuisde, hetgeen hij haar op voorhand te kennen gaf, met haar kinderen eveneens van België naar Grozny terugkeerde temeer daar zij reeds eerder op andere plaatsen dan in Grozny heeft gewoond, geleid tot de conclusie dat aan het asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht. Het argument van verzoekende partij dat omwille van de ongeloofwaardigheid van haar reisweg geen geloof kan worden gehecht aan haar volledige asielrelaas, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verder stelt de Raad vast dat uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, deel 2) blijkt dat aan de Poolse EU buitengrens elk voertuig gecontroleerd wordt, waarbij de reisdocumenten van alle inzittende overhandigd moeten worden en waarbij vervolgens van elke inzittende gecontroleerd wordt of de foto overeenkomt met de persoon. Het is dan ook ongeloofwaardig dat verzoekende partij en haar gezin de Poolse grens zouden zijn overgestoken zonder in het bezit te zijn van reisdocumenten en zij niet gecontroleerd zouden zijn aan de Poolse grens (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 20/02/2013, p. 19-20). Bovendien is het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking derhalve zeer reëel. Om die reden acht de Raad het uiterst ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij en haar gezin geen aanwijzingen of informatie te geven over hoe zij zich dienen te gedragen in het geval van een controle.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij tot op heden de internationale paspoorten van haar en haar dochter niet heeft neergelegd. De opmerking van verwerende partij dat gezien de ongeloofwaardigheid van de reisweg het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij de internationale paspoorten, die aan haar en haar kinderen net voor hun tweede vertrek uit haar herkomstland werden uitgereikt, doch waarover zij verklaarde deze niet te hebben meegenomen, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hun verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit hun land vertrokken zijn, verborgen te houden, blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.8. Voor wat betreft de motivering van verwerende partij dat, indien de verklaringen van verzoekende partij en haar dochter aangaande de problemen die zij hebben ondervonden met haar neef en hun vrees ten aanzien van de neef van verzoekende partij en hun andere familieleden in Tsjetsjenië alsnog geloofwaardig zouden zijn, verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt waarom zij zich niet elders in de Russische Federatie zouden kunnen vestigen teneinde deze problemen te vermijden, oordeelt de Raad dat dit, gezien er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop – verzoekende partij voegt desbetreffend tevens een aantal internationale rapporten als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 3 en 4) – niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat de brief van een coördinator van de school van haar dochter de problemen bevestigt die verzoekende partij en haar dochter kenden met de neef van verzoekende partij, en derhalve een begin van bewijs vormt van de verklaringen van verzoekende partij en haar dochter, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij terecht motiveert dat deze brief duidelijk een gesolliciteerd karakter heeft. Immers blijkt uit voormelde vaststellingen overduidelijk dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problematiek totaal geen geloof kan worden gehecht waardoor aan het louter attesteren van de correctheid van het voorgehouden relaas met de vermelding dat betrokkene dreigt te worden verplicht zich in te schrijven in een andere school door de coördinator van de huidige school enkel een gesolliciteerd karakter kan worden toegekend. Derhalve ontbeert de brief de nodige objectieve bewijskracht. Voorts oordeelt de Raad dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden relaas doch vermogen niet een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het verweer van verzoekende partij aangaande de door haar bijgebrachte brief van een coördinator van de school van haar dochter, kan dan ook niet worden aanvaard.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij behoort tot de sociale groep van Tsjetsjeense vrouwen die omwille van hun verblijf in België verwesterd zijn – zij verwijst hiervoor naar een rapport van Human Rights Watch omtrent de situatie voor vrouwen in Tsjetsjenië dat zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 2 en 3) – wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor vrouwen in de Russische Federatie/Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij en haar dochter in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Waar verzoekende partij betoogt dat zij en haar dochter behoren tot een sociale groep, namelijk deze van vrouwen die omwille van hun verblijf in het buitenland verwesterd zijn, merkt de Raad op dat het loutere feit te behoren tot een sociale groep evenmin afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken daar deze vrees *in concreto* dient te worden aangetoond. Uit het bovenstaande blijkt evenwel dat verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat zij of haar dochter problemen zouden kennen met hun familieleden/autoriteiten omwille van hun gedrag in België of hun beweerde verwesterd zijn.

2.2.11.1. Verzoekende partij hamert er voorts op dat zij steeds de waarheid heeft verteld en dat haar verklaringen en die van haar dochter bovendien niet strijdig zijn met algemeen gekende gegevens. Verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een internationaal rapport waaruit de onderdrukking van vrouwen in Tsjetsjenië blijkt. In het licht van dit rapport zijn de verklaringen van verzoekende partij en haar dochter over hun problemen met de neef van verzoekende partij, die een man is van Tsjetsjeense afkomst dan ook plausibel en geloofwaardig. Op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen kan onmogelijk worden besloten dat haar relaas geloofwaardigheid mist. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden tasten immers geenszins de kern aan van het asielrelaas van verzoekende partij en haar dochter, daar het slechts details betreffen. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar opmerkingen van het UNHCR betreffende kleine details en kleine inconsistenties. Verwerende partij kent teveel gewicht toe aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd in de beoordeling van een asielaanvraag. Immers primeert het objectief risico op soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij hoogstens twijfel had kunnen weerhouden betreffende haar relaas. Rekening gehouden met de bewijslast in asielzaken en met de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet in strijd zijn met algemeen gekende feiten, had verwerende partij haar het voordeel van de twijfel moeten toekennen, aldus verzoekende partij.

2.2.11.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden geenszins voldoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij en haar dochter geen gegronde vrees hebben voor vervolging en geenszins de kern van hun asielrelaas aantasten daar het details betreffen, stelt de Raad vast dat daar waar verzoekende partij meent dat het om kleinere en minder belangrijke elementen gaat, dit niet kan worden bijgetreden. Desbetreffende motieven van de bestreden beslissing hebben daarentegen betrekking op essentiële elementen van het asielrelaas. Zo werd een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar dochter en ook tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partij omtrent het moment dat de neef van verzoekende partij de informatie die hij op een USB-stick had verzameld aan de familieleden in hun land van herkomst had getoond. Tevens werden tal van onwetendheden en vaagheden vastgesteld betreffende essentiële elementen van het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij wist niet welke precieze informatie haar neef aan haar familieleden in Tsjetsjenië had getoond, wanneer haar neef aan haar familie verteld had dat haar dochter geen maagd meer zou zijn, wanneer haar neef precies naar Grozny vertrok hoewel deze er reeds mee gedreigd had de Facebookgegevens van haar dochter die hij verzameld had bij zijn terugkeer te tonen aan haar familie in Tsjetsjenië en hij verzoekende partij dermate onder druk zette België te verlaten, wanneer precies haar neef langskwam om haar de les te spellen over haar relatie met een Koerd, wanneer precies haar neef 's nachts met enkele vrienden thuiskwam met zijn notebook met Facebookinformatie van haar dochter en er een scene maakte, wanneer precies haar neef haar dochter had betrapt op het dragen van een jeansbroek, en waar haar neef – de oorzaak van al haar problemen – zich momenteel bevindt. De verwijzing van verzoekende partij naar de opmerkingen van het UNHCR betreffende kleine details en kleine inconsistenties is – aangezien het niet om kleine details en kleine inconsistenties gaat – ter zake dan ook niet dienend. Derhalve blijft desbetreffende motivering inzake deze essentiële elementen van het asielrelaas dan ook onverminderd overeind.

Bovendien merkt de Raad opnieuw op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden, de vaststelling dat het gedrag van verzoekende partij – met name haar terugkeer naar Grozny na de negatieve beslissing inzake haar medische regularisatieaanvraag – de ernst van haar vrees ondermijnt en het gebrek aan interesse in hoofde van verzoekende partij met betrekking tot het verdere verloop van haar problemen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daar waar verzoekende partij betoogt dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van het relaas, wijst de Raad er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) (artikel 48/6, tweede lid, e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4.3 (c) van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de

feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 20 februari 2013 en 15 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT